

KRÁL A KRÁLOVNA

A woman with long red hair, seen from behind, wearing a long, flowing white dress, stands in a misty, green landscape. She is looking towards a large, stone castle with a prominent round tower and Gothic-style windows. The scene is atmospheric and slightly dark, with a few birds flying in the sky above the castle.

TOMÁŠ SVOBODA

KRÁL
A
KRÁLOVNA

Tomáš Svoboda

Princ Ervin si otřel krůpěje deště z čela. Přes hustý závoj velkých kapek padajících z korun stromů nic neviděl. S těžkým povzdechem pobídl šedivou miliánskou klisnu, aby trochu přidala do kroku.

„Běž, Malvíno,“ zašeptal klisně rozmrzele. „Neměl jsem se odpojovat od družiny,“ povzdechl si. Nechtěl však už dál poslouchat, že by se měl jako následník trůnu zajímat o svou budoucí ženu, že by měl dobře zvážít, která princezna bude nejvhodnější... a tak raději obrátil koně a zbrkle se vrhl za laní, co se mihla tam v dálce remízkiem... sotva zmizel družině z dohledu, začalo pršet, ale domnělá svoboda prince táhla dál do lesa panství Kalonousů. Do lesa hlubokého a temného, kde se stíny sbíhaly kolem prince a snažily se ho svést z úzké pěšinky.

Malvína zafrkala. Málem prince shodila ze sedla, ale naštěstí trénovaný mladík věděl, jak ji zkrotit.

„Klid!“ konejšil klisnu. „Co se děje, Malvíno? Co cítíš?“ Pozorně sledoval okolí, kam jen oko dohlédlo. Popadané kmeny šířané dřevokaznými houbami, bludné balvany porostlé lišejníky, rozpadající se pařezy, mechové zahrádky blyštící se krůpějemi deště, to vše mohlo skrývat nebezpečí, které Malvína na rozdíl od prince vycítila na sto honů. Napínal zrak, do očí mu stékaly potůčky vody, ale ani to ho nedonutilo mrknout. Něco klisnu znejistělo, něco tam někde v lese muselo být.

Tlukot srdce, tepání na spánku, zatajený dech. Poslouchal každý ševel, ale přes kapání vody a bubnování kapek o listoví nebyl schopný identifikovat nic nezvyklého. Snad jen... pomalu vzhlédl.

Malvína se vzepjala. Křídla se otřela o svalnaté tělo. Skřek tak nelidský, že z něho tuhla krev v žilách, vyplašil klisnu. Překvapený princ už nedokázal vyděšeného koně zvládnout. Nohy mu vyklouzly z mokrých třmenů. Tvrdě se udeřil do ramene o pokroucený kmen. Stačil jen zahlédnout, jak Malvína prchá do hlubokého lesa. Otřesen z pádu se ztěžka otočil na záda a s posledním kouskem statečnosti hledal nepřítele, co ho napadl. Nenašel však nic. Muselo to být nějaké zvíře, stejně vyděšené jako on, co se pouze bránilo jeho neuváženému vstupu do lesa.

S hekáním se postavil na nohy. Klel tak, až se to na prince neslušelo. Proklínal sebe i celý les. Teď musel po svých. Snažil se volat na Malvínu, ale odpovědí mu bylo jen klokotání deště a děsivé ticho. Raději toho tedy nechal. Nechtěl na sebe upoutat další nechtěnou pozornost. Kdo ví, co v lese žilo.

Prohmatal si pohmožděné rameno. Chvilku si oddechl a přemýšlel, kudy se vydat. Nebyl si úplně jistý, který směr byl zpáteční. Les byl tak jednotvárný. Jediné, co dodávalo trochu naděje, byla malá pěšinka, po které přijel. Ale odkud? Napravo? Nalevo?

Přestalo pršet. Kap! Kapka velká jak smrková šiška sklouzla z kalichovitých listů a dokonale osprchovala celého prince. Nepříčetně vyskočil. Chtěl křičet, co to měl za hloupý nápad. Chtěl něco rozmlátit mečem. Už ho dokonce tasil. Nebezpečně se s ním oháněl sem tam. Hledal něco, na čem by si zchladil záhu, když ho upoutalo světlo, kterého si doteď nevšiml.

Slunce se prodralo mezi mraky a v dálce vytvořilo mlžný kužel dopadající doprostřed lesa. Zlatavá záplava přitahovala prince jak

plamen mûru. Musel to být konec lesa nebo možná jen mýtina? Každopádně to nebylo daleko, tak se nebál sejít z cesty. Sledoval třpytící se záři, ale nejdřív se pořádně ujistil, kde za sebou zanechává pěšinku.

Těžkopádně se potácel hustým porostem kapradin a plavuní, přeskakoval popadané stromy a snažil se neuklouznout na promáčené půdě. Boty měl už úplně zablácené, ale ani promočený šat na tom po pádu nebyl o moc lépe. Mladý princ vypadal spíš jako tulák. Nevnímal úmorné lapálie, světlo zvěstovalo naději.

„Usuším se na sluníčku a pak se rozhodnu co dál,“ pomyslel si. Upřeně sledoval přibližující se pableskující paprsky pronikající hustým a temným lesem. Krok za krokem, nádech za nádechem. Stačilo jen projít pichlavými křovinami na kraji lesa. Usměvavý a poškrábaný se ke vší zlosti zachytil nohou o poslední kořen. Málem upadl, ale podařilo se mu udržet rovnováhu. Tiše zabědoval. Vzhlédl. Překvapením zamrkal...

Nedokázal uvěřit, že skutečně vidí to, co vidí. Promnul si oči. Uprostřed rozkvetlé louky zalité poledním sluncem seděla zády k němu mladá dívka. Hrála si s rozpuštěnými jantarovými vlasy zvlhlými deštěm. Natahovala prsty ke šťastně poletujícím motýlům, kteří s neskrývanou radostí vítali návrat hřejivého sluníčka.

Princ fascinovaně pozoroval dívčino počínání, když v tom se dívka otrásla. Zmateně se rozhlížela kolem sebe. Trhala hlavou ze strany na stranu. Chvěla se. Objala své křehké tělo, jako by jí byla zima. K princovým uším dolehl tichý sten.

Chtěl pomalu k dívce vykročit, aby ji uklidnil. Nevěděl, co se děje. Báł se, že je zraněná, že si snad v lese ublížila.

Šešest listí a větviček prince prozradil. Ani se neohlédla, patrně se jen koutkem oka dotkla jeho přítomnosti. Jako vlhý vánek se vzedmula a neslyšně utíkala loukou. Snad ani stéblo nerozechvěla, jak lehce našlapovala.

Princ Ervin oněmělý úžasem s chlácholivě nataženou rukou pozoroval, jak nahá dívka s jantarovými vlasy mizí ve stínu temného lesa.

„Měli jsme o tebe starost!“

„Jsem zpět, otče, ale vracím se s nepořízenou.“

„To vidím, ty mladé zbrklé štěně! Opravdu nás s maminkou rmoutí tvá nekonečná nerozvážnost. Podívej se, jak vypadáš? Běž se okamžitě umýt a obléct do čistého.“

Ervin jen přikývl. Nemělo cenu se dohadovat. Vydal se do lázní, aby si prohřál ztuhlé svaly a klouby. Stále nemohl z hlavy vytěsnit vzpomínku na setkání uprostřed temného hvozdu. Slovy ani nedokázal popsat, co se mu odehrávalo ve zběsile tlukoucím srdci. Stačilo pomyslet na nahou dívku jantarových vlasů a opět se mu rozbušilo jako zvon. Do tváře jí neviděl, zahlédl jen její nosánek. Trošku pršáček, ale útlé chvějící se tělíčko lemované dlouhými vlasy měla naprosto dokonalé. Ani si neuvědomil, že došel do lázní. Zůstal stát ve vchodu zahleděný do svého nitra.

„Je tak nádherná,“ pronesl tiše k vidině dívky, co se mu míhala v bdělém snění.

„Kdo, princí?“ zeptal se zvědavě sluha.

„Hmm... cože? Ach, Zaltezare, připrav mi koupel, prosím.“

„Jak si přejete, princí.“

„Co se tak šklebíš?!“

„Ale nic, princí, ale nic. Jen mi přijde jako dnes, co jsem chodil za děvčaty a vracel se úplně stejně jako vy. Otrhaný a zablácený. Nikdo nechce dostat obuškem přes záda nebo vidlemi do zadku.“

„Ale tak to vůbec nebylo,“ bránil se Ervin.

„A povíte starému Zaltezarovi, jak to tedy bylo?“

„Když dovolíš, je to velmi osobní.“

„Rozumím, princí, nebudu se dál vyptávat a trápit vás.“

„Stačí ti jen vědět, že takovou krasavici jsi v životě neviděl,“ usmál se omámeně Ervin, jakmile se mu před očima opět vynořila krásná dívka s rozevlátými jantarovými vlasy.

„Tak to musí být vážné, princí. Král bude jistě nadšen, že si jeho slova konečně berete k srdci.“

„No...“ zarazil se princ, ale raději nic dalšího nedodal a ponořil se do horké koupele.

Zná někdo hvozd táhnoucí se panstvím Kalonousů? Co o něm lidé vědí? Jaká tajemství skrývá? Někdo tu pěšinu musel vyšlapat. Byla to ona? Dívka s jantarovými vlasy, co se leskly v poledním slunci jako

zlatem protkaná korouhev z jemného hedvábí. Zřel ji na kratičkový okamžik, a přesto cítil nekonečnou touhu dívku znovu spatřit. Byť jen na moment, co mohl být jedním zabušením srdce nebo tichým výdechem užaslého prince.

Ptal se lidí ve vesnicích, aby mu pověděli víc o tajemném lese, ale nikdo se nevydával příliš hluboko. Divoká zvířata byla však pouhou špičkou ledovce, proč se ani ti nejodvážnější z usedlíků neopovažovali rušit klid neposkvrněné přírody. Žila tam totiž stvoření nevidaná a neslychaná. Začarovaná nebo prokletá. Člověku, který se vydal hlouběji do hvozdů, se snadno mohlo stát, že se už nikdy nevrátil, podlehnuvší magii onoho místa.

Princ se však nebál. Jestli mohla v lese přebývat dívka tak spanilá, neváhal ani na moment a začal plánovat návrat. Přece by se nenechal zastrašit povídkami. Doufal, že ho Malvína opět zavede za sličnou pannou. Dokázala prince zase najít a vyvézt z lesa, tak určitě najde cestu zpět. Pevně v to doufal.

Vyskočil do sedla a vyzbrojen odhodláním pobídl klisnu do klusu. Jak radostný to byl den? Ani nemohl vyjádřit své štěstí, že mohl opět navštívit panství Kalonousů.

Otec nejspíš doufal, že se zahleděl do jedné z dcer tamního vévody. Upevnit vzájemné vztahy sňatkem s vévodkyní Kalonouskou a kněžnou Leritskou by pro otce bylo velmi přijatelné řešení Ervinova lehkovážného jednání ve věcech vladařských. Jenže princovo srdce tlouklo pro jinou. Rmoutil se každý den, kdy věděl, že dívku s jantarovými vlasy neuvidí. Zároveň toužebně hleděl k obzoru s nadějí, že ji opět zří. Rozpolcen bloumal hradem. Střídavě ho tížily

obavy a zalévalo štěstí. Les plný magie ho den ode dne přitahoval víc a víc. Prokletý les? Jestli ano, tak byl princ prokletý taky. Nikdy by si však nepomyslel, že bude proklet tak krásnou kletbou.

„Malvíno, vím, že znáš cestu lépe než já. Prosím, zaveď mne zpátky tam, kde jsme se rozdělili,“ šeptal klisně do ucha svou jedinou prosbu.

Malvína zastříhala ušima na srozuměnou. Zpomalila, jako by se rozhodovala kudy jít.

„Kdybych jen dával větší pozor,“ povzdechl si Ervin nešťastně. „Otec má pravdu, když mne nazývá zbrklým štěnětem. Proč jsem si neudělal nějakou značku? Malvíno, vrátíme se na začátek. Laňka nám ukáže cestu jako prvně.“

Hodiny a hodiny bloudili a hledali cestu do temného lesa. Koruny stromů na prince shlížely s neskryvanou záští. Nechtěly mu ulehčit pátrání a vpustit ho mezi jejich prastaré kmeny, kde na paloučku přebývala dívka spanilá. Naděje se vytrácela s denním světlem. Přicházela černá noc.

„Teď nebo nikdy!“ zavelel neohroženě Ervin a vjel do smrákajícího se lesa první cestou, kterou mu nabízel. Trhnutí ho však málem srazilo ze sedla. Malvína se bez okolků na místě zastavila. Tvrdohlavě odmítala pokračovat dál.

„Co blázníš! Jed!“ křičel panovačně Ervin a nevybíravým způsobem kopal svou věrnou klisničku do slabin. Těžce si povzdechl, když se Malvína nehnula ani o píd'. Dobrých deset minut jí zkoušel domlouvat, vše marné.

„Máš pravdu, Malvíno, jen blázen by vjel do lesa za tmy, když ho ani jeden z nás dobře nezná. Moc se ti omlouvám, neměl jsem právo na tebe tak naléhat. Odpušť.“ Lásykně hladil klisnu po hřívě a sesedl, aby si mohla po celém dni konečně odpočinout.

Druhý den přivítalo Ervina zařehtání věrné klisničky. Frkala mu přímo u ucha a narážela do ospalce čumákem, aby se konečně probral.

Překvapeně se rozhlížel. „Kolik může být hodin? Určitě něco k poledni!“ Včerejší zklamání ho tak vyčerpalo, že spal jak zabitý.

Sbalený a připravený opět vyrazil na cestu. Bedlivě se rozhlížel a snažil se rozpomenout, která cesta k paloučku asi vedla. Když v tom se Malvína sama od sebe vydala do hloubky hvozdu.

Princ s nadzvednutým obočím nebyl schopen slova. Tak dlouho se včerejší večer trápil, že nenašel tu správnou cestu, a přitom byla co by kamenem dohodil od tábořiště.

„Děkuji ti, Malvíno, že jsi včera neuposlechla můj rozmar. Kdo ví, kde bychom nyní bloudili.“ Srdce mu poskočilo radostí. Konečně se přiblížil ke svému cíli! Zkontroloval, jestli má všechny zásoby, a směle vyrazil vstříc vzrušujícímu dobrodružství.

Stejně jako poprvé, musel zápolit se zlomyslným lesem. Naštěstí nepršelo, což bylo i trochu neštěstí. Šumění deště nahradily zlovlné zvuky. Co chvíli se princ otáčel jak na obrtlíku, aby zahlédl strůjce skřehotavého kvákání, bublavého chrčení, pisklavého vytí, škrábavého chrchlání či dusavého funění. Znal lesy, ve kterých

vyrůstal, a takové pazvuky rozhodně nikdy neslyšel. Snažil se myslet na svůj cíl, na krásnou panenku s vlasy barvy jantaru, ale jeho pozornost strhávalo neustálé halekání zvířeny a potemnělý les na optimismu nepřidával. Dlouhé liány zamotávaly Ervinovi hlavu i duchapřítomnost. Stíny škrábaly na záda a vyskakovaly na nepřípraveného prince vždy, když už si myslel, že je vše v pořádku. Les žil krutou sebejistotou své neporazitelnosti. Uchvátil prince a nehodlal ho vydat. Ervin se několikrát přistihl, jak se ohlíží, jestli se za ním cesta nezavírá. Pěšinka se úžila a kroutila, až nabýval dojmu, že mu mizí z dohledu. Nemohl se dívat nazpět! Musel dál. Pokud ho les nechtěl k dívce pustit, o to víc ji toužil znovu spatřit. Tím víc věřil, že je na správné cestě.

Tiché zaržání klisny prince upozornilo předem. Přimhouřil oči a pozorně se rozhlédl. Srdce mu zaplesalo radostí.

Opatrně vzhlédl. „Malvíno, to je to místo jako minule.“ Jestli správně viděl skrz hustou tmavozelenou klenbu, tak tam někde v korunách bylo hnízdo nějakého tvora. Velké, opravdu velké hnízdo. Ervin obezřetně sáhl po jílci meče. Čekal, jestli na něho tvor znovu zaútočí. Sevření jílce polevilo. Srdce Ervinovi bušilo jako během turnajů. Musel se uklidnit, myslet racionálně. Kdyby ho ten tvor chtěl zabít nebo mu ublížit, udělal by to už tehdy. Ne, to stvoření pouze bránilo své hnízdo. Sesedl z koně.

„Vrátíme se kousek zpátky.“ Za otěže odvedl Malvínu kus dál od hnízda. Nepřivázal ji, protože se bál, aby jí tak neznemožnil jedinou obranu, kdyby si něco usmyslelo, že si na jeho klisniče smlsne.

Kladl jí na srdce: „Musíš počkat, až se vrátím. To víš, že tě tady nenechám.“ Nakonec se jen usmál, když si uvědomil, že to byla ona, kdo ho tehdy vyvedl z lesa.

Slunce bylo cílem. Čarovalo mezi stromy žlutooranžový vodopád, v kterém se toužil celý omýt, aby mohl před sličnou panenkou stanout jako skutečný princ v celé své kráse. Plížil se pomaleji a pomaleji s tím, jak se přibližoval k louce. Každý krok pečlivě zvažoval. Vybíral si, kam došlápne. Vyhýbal se nepředvídatelnému terénu. Nechtěl šustit víc, než bylo zdrávo. Za posledními stromy zůstal stát.

„Co když tam nebude?“ ptal se sebe sama a zhluboka se nadechl. Bylo to všechno zbytečné?! Začal panikařit. „Dobře, dobře. Co když bude? Co pak?“ Neodpověděl si. Zavřel oči. Pronesl k sobě poslední povzbudivá slova a vyhlédl.

Zalupal po dechu. Zorničky se stáhly, jak si zvykal na přemíru světla odrážejícího se od pestrobarevných kvítek. Těžce si povzdechl a sklopil zrak ke kmeni stromu porostlého mechem, co se krčil v přítmí větších bratrů. Počkat! Zpozorněl! Rty se mu roztáhly v radostném šklebu.

Za bodlácím se pohupovala něčí ladná nožka. Okouzleně sledoval útlé chodidlo, jak se rozverně vlní. Vyrušila ho jenom ruka, co poškrabala pokožku na nártu... a znova... už se škrábala bez přestání. Dokonce se přidala druhá ruka, co drbala tu první.

Úlekem sebou málem praštil o zem. Ze svého úkrytu vykoukla dívka vyděšená jak laňka pronásledovaná loveckými psy. Jen na kratičký moment. Zakryla si tvář, zavrtila hlavou. V mžiku byla na nohou a utíkala pryč v závoji nejjemnějších jantarových kadeří.